

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η κατάληψις των Ίωαννίνων και ο ξένος πρεσβευτής. Φεύγει...κι' άκόμα φεύγει !... Τό φώς του ύπουρου γένους των Έξωτερικών και τό φώς των Έλληνοσερβικών νικιών. Η στοιχειωμένη βαλκανιά που καταδικάζε τους Τευρκολάτρεις. Ο "Οθων και ή Άμαλία στην Άνδρο. Η γκάφα τής Δημαρχίνας. Ένα θαυμάσιο έπιγραμμα του Άναγνωστάκη. Διατί «Άγγελος» ο «Βλάχος», κτλ. κτλ.

ΜΑ κατελήφθησαν τά Γιάννινα, ο έν Άθήναις πρεσβευτής κάποιας Δυνάμεως, ή όποία έδειχνε μέχρι σκανδάλου φιλικές διαθέσεις γιά την Τουρκία και την Άλβανία, έπισκέφθη τόν τότε ύπουργό των Έξωτερικών, μακαρίτη Λάμπρο Κορομηλά, χωρίς να γνωρίζε τό μέγα γιά τόν Έλληνισμόν γεγονός τής ήμερας εκείνης.

Ήταν 21 Φεβρουαρίου του 1913. Μετά τούς τυπικούς χαριτισμούς, ο πρεσβευτής ρώτησε έτσι, όλως τυπικώς, τόν Κορομηλά :

- Και τί νέα ;
- Ά, τίποτε, του άπάντησε ο Κορομηλάς. Ένα μόνο μικρό πράγμα σινέθη σήμερα γιά μās.
- Τι πράγμα ;
- Έ, δέν είν' και τίποτε, Ξαναείπε ο Κορομηλάς, άδιαφορώς ήθελε.
- Μά, τί συνέθη ;
- Νά, καταλάβαμε σήμερα τά Γιάννινα !..
- Πώς ; είπε ο Αδστριανός πρέσβυς, ο όποιος τινάχτηκε σάν να τόν τσίμπησε σκορπιός. Είπε άληθές ;
- Και βέβαια είνε άληθές, άφού σās τό λέω έπίσημος !..
- Ο πρέσβυς έμεινε άναυδος γιά μία στιγμή, και έπειτα έφυγε, σάν να τόν κινηγοΐσαν, λησιμονήσας άκόμα και να συγκαρη, έστο και γιά τά μάτια, τόν Έλληνα ύπουργό των Έξωτερικών, λησιμονήσας και να τόν χαρακτηρίση άκόμα !..

* * *

Τό ίδιο βράδυ έτυχε να έχη συναργασία ο Κορομηλάς με τόν τότε πρεσβευτή τής Σερβίας στην Άθήνα, τόν κ. Μπόσκοβιτς.

Ένώ έξακολουθοΐσε ή συναργασία, κάποια βλάβη έπέβη στο ήλεκτρικό και σβύσανε τά φώτα.

Ο Κορομηλάς δυσανασχετώντας ζήτησε να τού φέρον μερικά κεριά, ώσπου να διορθωθί τό φώς.

Τότε ο Σέρβος πρεσβευτής τού έκανε ένα κολλημένο :

-Δέν πειράζει, τού έλεγε, κ. ύπουργέ, ή λάμψις των ελληνικών νικιών είνε ικανή γιά να μās φωτίση και να έργασθώμεν.

Κι' ο Κορομηλάς τόν ευχαρίστησε, άνταποδώσας τό κολλημένο :

-Και τών Σερβικών νικιών, κ. Μπόσκοβιτς !

* * *

Κατά την επανάστασι του 1821, στα βουνά τής Άττικης, σ' ένα κλέφτικο λιμέρι, ύπηρχε μιά πελωρία βαλκανιά, με μιά μεγάλη κουφάλα στον κορμό της.

Μέσα σ' αυτήν την κουφάλα καθότανε, χωρίς να φαίνεται, ένας γέρο-καλόγηρος.

τό σαράφικο. Όταν δό λίγο γύρισε πίσω, βαστοΐσε στο χέρι του ένα σταχιλ χονδροχάρτο από «στράτσος», από εκείνα που τυλιγουν τόν χαλδή, γεμάτο από λαδιές κι' από άπομιενάρια των χαλβιάδων. Άνοιγει τό στρατοχάρτο άπάνω στο γραφείο, κάθεται κι' άρχίζει να γράφη.

-Δέν μού λές, τί κάνεις, όρέ, αύτου ; Τόν ρωτάει ο Μπέης θυμωμένος, νομίζοντας ότι τόν έπερίπατει.

-Μπήν μου, άπανταί ο Έθραϊός, γράφω τό όμολόγο.

-Και γράφεται, βοέ σύ, όμολόγο άπάνω σε χαλβαδόχαρτο ;

-Τι να κάνω, Άγά μου. Έτσι κι' έτσι, έγώ πάλι θα τό φάω !.. Νάνα τουλάχιστον....γλάμο !..».

-Άκουσε ; μού έλεγε ο Τουρκαρβανίτης, τελειώνοντας την ιστορία του. Όλα τά όμολόγα των Άλβανών σε χαλβαδόχαρτα άπάνω γράφονται !. Και να τό θυμηθής μιά μέρα !..

-Και καταβαίνετε στη Θεσσαλονίκη, γιά να προμψηθεύητε καιμιά μεγάλη ποσότητα από τό χαρτί αυτό ; ρώτησα.

-Όχι, έχουμε άρκετό στην Άλβανία !.. Μά, να τό θυμηθής !..

-Θά τό θυμηθώ...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο καλόγηρος αυτός είχε την έξης ύπηρεσία : «Όταν ο επαναστάται Έλληνας πάνανε κανέναν Έλληνα Τουρκοφιλον — «Τουρκολάτρην», όποιος λέγανε τότε τούς δειλούς και συμφεροντολόγους ραγιάδες, τόν πηγαΐναν και τόν δικάζαν κάτω άπ' τη βαλκανιά, και άφού τελειανέ ή διαδικασία, φωνάζανε, σάν να ρωτούσαν την κουφάλα :

-Τί λές, δειντί, να τόν άφήσουμε, γιά να τόν κόψουμε ;

Και τότε άκούγότανε από μέσα άπ' την κουφάλα ή τρειμιλιαστή φωνή του...«εδένδρου», του καλοήγου δηλαδή :

-Νά πληρώση χίλια γρόσια γιά τά παλλήκρια και τρακόσια γιά την έκκλησιά του Άι - Λιά και να πάη στον άγύριστο...
Καιμιά φορά όμως — δταν τό παρβάτωμα του Τουρκολάτρη ήτανε βαρό — άκούγότανε άγρευμένη ή γεροντική του «εδένδρου» φωνή :

-Κόψτε τον !..

Και τόν έκοβαν.

* * *

Μιά φορά οί πρώτοι βασιλείς μας, «Οθων και Άμαλία, είχαν πάει στην Άνδρο. Εκεί φιλοξενήθηκαν στο σπίτι του τότε δημάρχου Άνδρου, του όποιου ή γυναίκα ήταν έγγυος στο...ένδέκατο παιδί της.

Καθώς καθόντουσαν, ή Άμαλία, ή όποία είχε μεγάλο πόνο γιαιό δέν έκανε παιδιά, κΰτταξε με θλίψη τής δημαρχίνας την γαστέρα την ευλογημένη, χωρίς να μιλάη.

Η δημαρχίνα πάλι, ή όποία εγγνώριζε, όπως και δη τότε ή Έλλάς, τόν μεγάλο καΰμό τής βασιλίσσης, κΰτταξε σε μιά στιγμή τη βασίλισσα στα μάτια, κΰτταξε και την κοιλιά της, Ξανακΰτταξε την Άμαλία στα μάτια και της έλεπε άφελέστατα :

-Άχ, κυρά βασίλισσα, δέν ήταν τούτο πούχω δώ, να ήτανε αύτου !

Κι' έδειξε την κοιλιά τής βασιλίσσης.

Η Άμαλία κατακοκκίνισε, χωρίς να άπαντήση.

Έτσι ή δημαρχίνα πήρε θάρρος και πρόσθεσε, σε έμπιστευτικό τη φορά αύτη τόνο :

-Μακάρι να ήταν έτσι, Μεγαλειοτάτη, κι' ας ήτανε κι' από την Άνδρο τό παιδί !..»

* * *

Ο περίφημος όφθαλμιάτρος Άναγνωστάκης ήταν και ποιητής άπ' τούς πιο χαριτωμένους.

Η κυρίες, μάλιστα, τού πήγαιναν, κατά την συνήθεια τής εποχής, τά λευκάματα τους, γιά να γράψη στίχους.

Μεταξύ των άλλων, τού έστειλε και τό δικό της ή κ. Ελένη Βλάχου, σύζυγος του μακαρίτη Άγγέλου Βλάχου και μητέρα του σημερινού διεψήφηντου τής «Καθημε-

ρινης» κ. Γεωργίου Βλάχου.

Κι' ο Άναγνωστάκης τής έγραψε τό άκόλουθο τετραστίχο :

Τό έλεγε κι' ο παπας στην ελόγια του, ότι τό ήμισό του είνε ή κυρία του. Και βέβαια, γιαιό άν έμεινε μόνος, ποτέ δέν θα γινόταν Άγγελος ο...Βλάχος !

* * *

Όταν κατά την Επανάστασι οι Σπυτιώτατοι ναυτικοί άρχισαν να δέχονται γιά μιά στιγμή σημεία λιποψυχίας, κάποιος γέρο - παπας Σπυτιώτης, τούς μάζεψε σ' ένα μέρος και γιά να τούς έμπνεύση, τούς έλεπε τά έξης, δέχοντας τό άπέναντι των Σπυτιών ηρώακι, τό όποιον λέγεται και σήμερα «Δοκός», όπως λεγότανε και τότε :

-Πηγαίνετε να πολεμήσετε τόν Τούρκο. Κι' όσοι πέσετε σ' εκείνο τό ηρώακι τό μικρό, θ' άναστηθίτε. Γιατί ή άνάστασις νεκρών θα γίνη σ' αύτό τό ηρώα, την Δοκό. Τό λέει και τό «Πιστεύω». Δέν είδατε πού λέει : «Π ρ ο σ ο δ ο κ α άνάστασις νεκρών» ; Δηλαδή, ή άνάστασις νεκρών θα γίνη επ ρ ο δ Δ ο κ ο ν, μπροστά στη Δοκό, μαζές !..

* * *

Ο Άλέξανδρος Ραγκαβής ήταν πάρα πολύ κοντός, αλλά είχε τό πιο ζαηρό πνεΐμα τής εποχής του. Όταν έγινε ύπουργός έξέδωκε τό περίφημο ύπόμνημά του περι Ελληνικού ύθαγενισμού, τό όποιον έκαμε μεγάλο θόρυβο σε δηλ την Άνατολήν.

Ο βασιλεύς Όθων τού έλεπε τότε :

-Άπορά, κ. Ραγκαβή, πώς τόσο μικρού άναστήματος άνθρωπος, έχετε τόσο μεγάλας βλέψεις !
-Μεγαλειοτάτε, τού άπάντησε ο Ραγκαβής, γνωρίζετε, βέβαια, ότι τά πιο μικρά όρολόγια είνε εκείνα που έχουν τās τελειότερας μηχανάς !